

det Tilfælde, hvor en Person, der egentlig skulde henføres til Tvangsarbejde, ikke kan anbringes i nogen Tvangsarbejdsanstalt paa den Tid, da Dommen er affagt, fordi der ikke er nogen Plads til ham. Dette Hensyn har man troet at kunne indbefomme paa den Maade, at Dommen vel altid skal lyde paa Tvangsarbejde, men at som subsidieret Straf Hensættelse paa Bånd og Brød kan finde Sted. Anvendelsen af den subsidierede Straf vil ikke fremkalde nogen Banskælighed, eftersom man i Loven af 3die Marts 1860 har fastsat et aldeles bestemt Forhold mellem disse Straffe, saaledes at 1 Dags Fængsel paa Bånd og Brød bliver lig 6 Dages Tvangsarbejde. Ved Hjælp deraf er det altid muligt at omsætte den ene af disse Straffe til den anden. — Vædringsforslaget under Nr. 15 sigter kun til at rette en Feil, der har indsnæget sig i Lovforslaget, i det dette har henvist til § 10 i Stedet for til 11. — Vædringsforslaget under Nr. 16 til § 35 gaar kun ud paa at foreslaa en Rettelse i Overskriften til Kapitel 4. Vort Vædringsforslag gaar ud paa, at Overskriften til Kapitel 4 skal lyde saaledes: „Om Fattigvæsenets Myndighed og om Fattigunderstøttelsens Virkning paa den Trængendes retlige Stilling m. m.“ — Vædringsforslag under Nr. 17 til § 39 gaar kun ud paa at indskrænke Fattigvæsenets Myndighed til at registrere den Fattiges Siendele til saadanne Tilfælde, hvor han har modtaget fast Fattigunderstøttelse. Det er et af de Forhold, hvor vi have ment at det var rigtigt at benytte Begrebet fast Understøttelse, idet vi have fundet, at der er Noget mod Humaniteten Stridende i, at Fattigvæsenet skal være berettiget til at registrere en Persons Siendele, naar det blot yder ham en hvilken som helst temporær Understøttelse. Den samme Indskrænkning have vi søgt at indføre i § 41 ved Vædringsforslaget under Nr. 18, idet vi der foreslaa, at Fattigvæsenet kun skal være berettiget til at lade den umyndiggjøre, der har modtaget fast Fattigunderstøttelse, altsaa ikke en Person, som har modtaget Understøttelse, der ikke kan betegnes som fast. — Vædringsforslaget under Nr. 19 til samme Paragraf gaar egentlig kun ud paa at tydeliggjøre, hvad der har været vor Mening. Naar vi nemlig tidligere foreslog, at den Trængende ikke skal kunne udleies til Arbejde for Private imod sin Villie, mente vi dermed, at han ikke skulde kunne udleies udenfor Anstalten, idet der jo Intet kan være i Veien for, at private Personer i Entreprise overtage hele Arbejdskræften i Anstalten. — Dernæst have vi foreslaaet, at der mellem §§ 41 og 42 skal indsættes en ny Paragraf, som skal gaa ud paa at tillægge Fattigvæsenet en udtrykkelig Ret til, at føre nogle Tilfyn med, hvorledes Forældre, der erholde Fattighjælp, eller Plejeførelde, til hvis Plejebørn saadan Hjælp gives, opdrage Børnene, og en Ret til, naar disse Forældre eller Plejeførelde, uagtet

giver Naamindelse, ikke forsvarligen forsørge eller behandle Børnene, eller naar de vedblivende lade dem forsømme Skolen eller holde Børnene til Betleri eller ikke afholde dem derfra, da at tage Børnene fra dem og træffe videre forinden Foranstaltning til Børnenes Forsørgelse. Det er en Regel, som vistnok ikke bør savnes i Loven, en Regel, som jo haves i den gjældende Ret, og som det derfor, naar man ved Slutningsparagrafen ophæver alle de ældre Fattiglove, vistnok vil være nødvendigt at optage som en udtrykkelig Bestemmelse. Der handles altsaa her ikke om den almindelige Myndighed, som Overigheden overhovedet kan have til at tage Børn fra Forældrene, naar disse behandle dem usforsvarligt, men om den særegne Myndighed, der maa tillægges Fattigvæsenet til at tage Børn fra Forældre, der erholde Fattighjælp, eller fra Plejeførelde, til hvis Plejebørn saadan Hjælp ydes. Der er, som de Herrer ville have bemærket, til det Afsnit, vi nu have under Forhandling, stillet nogle Vædringsforslag af den ærede Indvrigsminister; men jeg vil vente med at udtale mig om, hvorledes Udvalget stiller sig til disse, indtil Ministeren selv har havt Leilighed til at fremstille sine Vædringsforslag.

Indvrigsministeren: De Forslag, jeg har tilladt mig at stille til dette Afsnit, angaa §§ 31, 34 og 41. De gaa væsentlig ud paa at hævde den Regjeringens tilkommende Ret til at føre Tilfyn med Fattigvæsenets Bestyrelse i de forskellige Kommuner. Medens jeg for Næsten har været villig til at overlade Alt, hvad der i alt Fald uden Banskælighed kunde være andetsteds, til den kommunale Bestyrelse, har jeg fastholdt Fordringen om, at man ikke tillige affjæver Udgangen til de Midler, gjennem hvilke de overordnede Autoriteter skulle komme til Kundskab om, hvorvidt der er blevet begaaet Feil eller ikke. Det er væsentlig af denne Grund, at mit Forslag til § 31 fastholder den de Fattige nu tilkommende Ret til at klage, naar en lokal Fattigbestyrelse anbringer dem eller fastholder dem i en Arbejdsanstalt. Det har ogsaa stillet sig for mig saaledes, at det vil være noget inhumant, naar man vilde stille de Fattige hen som en Art retløse Personer, der ikke havde noget som helst Middel til at værge sig imod en Understøttelsesmaade, der dog maa siges at være noget extraordinær, og i sig indbefatter foruden et nødvendigt Livsophold, tillige en Art Bevævelse af Friheden. Jeg kan ikke se rettere, end at det er mindre human, at ville betage dem denne Ret; og at mit Forslag ikke er stillet for at faae Sagen til umiddelbar Afgjørelse under Indvrigsministeriet, tror jeg at have vist ved at have været tilfreds med, at de kunne komme til den højere kommunale Autoritet, Amtsaadene, for at disse i alt Fald kunde paatale de Misbrug, der mulig maatte være skete; thi jeg har den fulde Overbevisning, at, naar de paatales, og der vilde